

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudcem Mgr. Vladimírem Koutným ve věci

žalobkyně: **Československá provincie Milosrdných sester Panny Marie Jeruzalémské**, IČO 00406546
sídlem Beethovenova 235/1, 746 01 Opava, město
zastoupená advokátem Mgr. Markem Svojanovským
sídlem Dvorek 16, 798 57 Laškov

proti
žalovaným: 1. **Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**,
IČO 69797111
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2
2. **Moravskoslezský kraj**, IČO 70890692
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava, Moravská Ostrava a Přívoz

o určení vlastnického práva k nemovitostem

takto:

- I. Žaloba žalobkyně ze dne 18. 12. 2015 na určení, že žalovaný 1) je vlastníkem pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx (obč. vyb.), pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx (obč. vyb.), pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez č. p. (garáž), pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx (obč. vyb.), pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx (obč. vyb.), pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx (obč. vyb.), vše v k. ú. Bruntál – město, obec Bruntál, zapsaných na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Bruntál, a dále na určení, že žalovaný 1) je vlastníkem pozemku

parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx (obč. vyb.), pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx (obč. vyb.) vše v k. ú. Vrbno pod Pradědem, obec Vrbno pod Pradědem, zapsaných na listu vlastnictví č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Bruntál, **se zamítá**.

- II. Žalobkyně a žalovaný 1) **nemají** vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému 2) náhradu nákladů řízení ve výši **2.656 Kč**, a to do tří dnů po právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně jako právní nástupce církevního subjektu „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ se žalobou podanou dne 18. 12. 2015, ve znění doplnění žaloby ze dne 20. 6. 2018, domáhala určení vlastnického práva k nemovitostem specifikovaným ve výroku I. tohoto rozhodnutí v katastrálním území Bruntál – město a Vrbno pod Pradědem ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání a s církvemi a náboženskými společnostmi. Žalobkyně žalobu odůvodnila tak, že žalobkyně byla zapsána jako vlastníka pozemků v Zemských deskách opavských a následně i v Pozemkové knize. V roce 1940 byla žalobkyně zásahem Říšského komisaře pro sudetoněmecké oblasti rozpuštěna a majetek jí byl zkonfiskován. Žalobkyně od osvobození Československé republiky od německé okupace usilovala o vydání svého majetku, včetně předmětných nemovitostí, když dokládala spolehlivost členů Řádu k Československému státu. Žalobkyně uvádí, že konfiskace jejího majetku podle dekretu č. 108/1945 Sb. či dekretu č. 12/1945 Sb. nikdy pravomocně neproběhla a ani proběhnout nemohla, neboť konfiskačním dekretům nepodléhaly subjekty církevního práva jako veřejnoprávní korporace. Ve vztahu k provedené konfiskaci majetku žalobkyně bylo žalobkyní dále argumentováno tím, že ve vztahu k majetku žalobkyně postupoval Československý stát tak, že nevyčkal vyřízení odvolání do konfiskační vyhlášky v okrese Bruntál a přistoupil přímo k převzetí majetku. Žalobkyně ve věci dále zaujala právní názor, že obecné soudy by měly vždy v rámci civilního soudnictví zkoumat, zda konfiskační vyhláška a výměr (tedy správní akty) jsou správními akty vydanými v mezích pravomocí příslušného správního aktu a zda jsou pravomocné a vykonatelné, kdy v případě žalobkyně tomu tak není. Žalobkyně dále zpochybnila nabytí části předmětných nemovitostí Československým státem na základě právního titulu darovací smlouvy uzavřené mezi Náboženskou maticí a Správou zemědělství a lesního hospodářství Rady Krajského národního výboru v Olomouci ze dne 4. 5. 1958, když Náboženská matice se stavěla do role vlastníka, ačkoliv jí nebyla. Ve vztahu k nabytí předmětných nemovitostí žalovaným 2) od státu žalobkyně argumentovala tak, že k převzetí majetku žalovaným 2) došlo k porušení blokačního paragrafu, který se nevztahuje pouze na převody vlastnického práva, ale i na přechody, kdy přechod vlastnického práva k nemovitostem dle zákona č. 157/2000 Sb. není k restitučnímu nároku církevní osoby výjimkou. Žalobkyně má tedy za to, že předmětné pozemky by z tohoto důvodu neměly být ve vlastnictví žalovaného 2) – Moravskoslezského kraje, když nelze dovodit ani dobrou víru žalovaného 2) při převzetí historického majetku žalobkyně. Pokud tedy Katastrální úřad v Bruntále zapsal vlastnického právo žalovaného 2), učinil tak v rozporu se zákonem.
2. Žalovaný 1) se k žalobě vyjádřil tak, že navrhl zamítnutí žaloby, když žalobkyně není osobou aktivně legitimovanou domáhat se požadovaného určení ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 428/2012 Sb., když k nemovitostem v katastrálním území Vrbno pod Pradědem pozbyl původní vlastníka Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens vlastnictví na základě výnosu říšského komisaře ze dne 10. 1. 1940, jímž byly předmětné nemovitosti (pozemek parc. č. xxx) připsány pro vlastníka „Stadtgemeinde Würbenthal“ (Obec Vrbno) a žalobkyně neučinila kroky pro navrácení tohoto majetku za podmínek vyplývajících ze zákona č. 128/1946 Sb. K nemovitostem v katastrálním území Vrbno pod Pradědem pozbyl původní vlastníka Das

Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens vlastnictví na základě výnosu říšského komisaře ze dne 10. 1. 1940, jímž byly předmětné nemovitosti (pozemek parc. č. xxx) připsány pro vlastníka „Unterstützungverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ a následně byly tyto nemovitosti postiženy konfiskací dle dekretu č. 108/1945 Sb., když dne 2. 6. 1947 byla vydána Okresním národním výborem v Bruntále konfiskační vyhláška č. j. 5010/12-VIII-47. K nemovitostem v katastrálním území Bruntál pozbyl původní vlastník Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens vlastnictví na základě výnosu říšského komisaře ze dne 10. 1. 1940, jímž byly předmětné nemovitosti (pozemek parc. č. xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx včetně staveb) připsány pro vlastníka „Unterstützungverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ a následně byly tyto nemovitosti postiženy konfiskací dle dekretu č. 108/1945 Sb., což dokládají konfiskační výměry Okresního národního výboru v Bruntále č. j. 2/Br-829 a č. j. 2/Br-830 s tím, že nemovitosti byly předány do správy Městského národního výboru v Bruntále podle vyhlášky č. 303/152 Ú.l. Dále žalovaný 1) argumentoval tím, že žalobkyně nebyla v rozhodném období, tj. od 25. 2. 1948 vlastníkem předmětných pozemků, kdy toto své vlastnické právo pozbyla na základě konfiskace Německou říší a k uplatnění práva na restituci majetku po obnovení Československého státu podle zákona č. 128/1946 Sb. nikdy nedošlo. Žalovaný 1) pak namítá, že přechod z majetku z vlastnictví státu do vlastnictví žalovaného 2) na základě zmocnění zákonem č. 157/2000 Sb. nebyl v rozporu s blokačními ustanoveními a § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., ani § 29 zákona č. 229/1991 Sb. jak opakovaně dovodil Nejvyšší soud.

3. Žalovaný 2) se k žalobě vyjádřil tak, že navrhl zamítnutí žaloby, když žalobkyně nemá naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť žalobkyně nedoložila své nástupnictví jako církevního subjektu náležejícího k církvi, jež je v seznamu zákona o majetkovém vyrovnání. Žalovaný 2) dále obšírně popisoval skutečnosti z právního a historického hlediska k pozbývání a nabývání nemovitostí dle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb., když dekrety a konfiskační rozhodnutí byly vydávány legálním způsobem a orgánem nadaným legitimitou takové předpisy a rozhodnutí vydat, z čehož lze dovodit nezpochybnitelnost a platnost konfiskace majetku žalobkyně. Žalovaný 2) pak na obranu svého vlastnického práva k předmětným nemovitostem argumentoval, že přechod z majetku státu do vlastnictví žalovaného 2) na základě zmocnění zákonem č. 157/2000 Sb. nebyl v rozporu s blokačními ustanoveními s tím, že žalovaný 2) nabyl předmětné nemovitosti v roce 2001 v dobré víře, a tudíž žalovanému 2) svědčí i právo vydržení k předmětným nemovitostem.
4. Soud dovodil v souladu s ustanovením § 80 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), že žalobkyně uplatňující žalobou nárok na určení vlastnictví k předmětným nemovitostem pro žalovaného 1), má naléhavý právní zájem na požadovaném určení, jež vyplývá ze samotného ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, neboť přímo toto zákonné ustanovení odkazuje oprávněnou osobu na podání žaloby o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob, a to v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
5. Soud provedl hodnocení důkazů v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. s přihlédnutím k ustálené judikatuře, a to rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2007 sp. zn. 33 Odo 579/2005, kdy hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům prisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém

rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné nebo nezákonné); k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí.

6. Soud ke zjištění skutkového stavu provedl k důkazu výpis z listu vlastnictví č. xxx pro katastrální území Vrbno pod Pradědem (kopie, srovnávací sestavení parcel ze dne 25. 2. 2016, č. xxx (kopie), kopie katastrální mapy s orientačním zákresem stavu pozemkové držby podle pozemkového katastru ze dne 25. 2. 2016, č. xxx (kopie), výpis z knihovni vložky č. xxx pozemkové knihy pro katastrální území Vrbno (kopie), výpis z knihovni vložky č. xxx pozemkové knihy pro katastrální území Vrbno (kopie), výpis z knihovni vložky č. xxx pozemkové knihy pro katastrální území Vrbno (kopie), přípis Okresního národního výboru v Bruntále ze dne 2. 6. 1947, č. j. 5010/12-VIII/47 (kopie), vyhláška Okresního národního výboru v Bruntále ze dne 2. 6. 1947, č. j. 5010/12-VIII-47 příloha k č. j. 5010/12-VIII-47 (kopie) č. 1., přípis Místního národního výboru Vrbno pod Pradědem ze dne 24. 9. 1948, č. j. 2135-48-Ha., včetně přílohy, tj. soupisu domů podléhajících konfiskaci (kopie), výpis z listu vlastnictví č. xxx pro katastrální území Bruntál-město (kopie), srovnávací sestavení parcel ze dne 25. 2. 2016, č. xxx (kopie), kopie katastrální mapy s orientačním zákresem stavu pozemkové držby podle pozemkového katastru ze dne 25. 2. 2016, č. xxx (kopie), výpis z knihovni vložky č. xxx pro katastrální území Bruntál-město (kopie), výměr Okresního národního výboru v Bruntále č. j. 2/Br-829 (kopie), výměr Okresního národního výboru v Bruntále č. j. 2/Br-830 (kopie), výpis z knihovni vložky č. xxx pozemkové knihy pro katastrální území Bruntál-město, výpis žalobkyně z Rejstříku evidovaných právnických osob (ověřená kopie), potvrzení Konference vyšších představených ženských řeholí v České republice ze dne 17. 1. 2001 č. j. 15/1 (kopie), prohlášení Ministerstva kultury ČR o právní kontinuitě žalobkyně ze dne 3. 3. 1995 (kopie), potvrzení Konference vyšších představených ženských řeholí v ČR o totožnosti právnické osoby (kopie), výpis z katastru nemovitostí LV xxx, k. ú. Bruntál-město (originál), výpis z katastru nemovitostí LV xxx, k. ú. Vrbno pod Pradědem (originál), výpis ze Zemských desek opavských, vložka č. xxx, pro k. ú. Bruntál-město a Vrbno pod Pradědem (kopie), výpis z pozemkové knihy – KV č. xxx, k. ú. Bruntál-město (kopie), výpis z pozemkové knihy – KV č. xxx a KV č. xxx, k. ú. Bruntál-krnovské předměstí, vč. srovnávacího sestavení parcel pro KV č. xxx ze dne 11. 11. 1996 (kopie), výpis z pozemkové knihy – KV č. xxx, k. ú. Vrbno, vč. identifikace parcel ze dne 29. 3. 1993 (kopie), výpis z pozemkové knihy – KV č. xxx a KV xxx, k. ú. Vrbno (kopie), přípis velmistra S. ze dne 22. 7. 1945 o vrácení majetku adresovaný Ministerstvu školství a národní osvěty (kopie), koncept smlouvy o právu požívání ohledně sporných nemovitostí ze srpna 1954 (kopie), smlouva darovací uzavřená mezi Náboženskou maticí a Československým státem, správou zemědělství a lesního hospodářství v květnu 1958 (kopie), přípis určený Okresnímu národnímu výboru v Bruntále – finanční odbor ze dne 13. 10. 1971 (kopie), rozhodnutí Okresního národního výboru v Bruntále – finanční odbor ze dne 25. 10. 1971 Fin IV-Sm 706/71/pcl (kopie), smlouva o právu používání ohledně sporných nemovitostí uzavřená v prosinci 1956 (kopie), přípis Odboru školského rady krajského národního výboru v Olomouci pro Náboženskou maticí ohledně podpisu smlouvy o právu požívání ze dne 24. 11. 1956 č. j. škol-5630/56-Sch. (kopie), dopisy žalobkyně adresované žalovanému 2) ze dne 30. 4. 2014 a 23. 10. 2015, vč. dodejek (kopie), dopisy žalovaného 2) adresované žalobkyni ze dne 9. 5. 2014 a 16. 11. 2015, vč. doručenky (kopie), dopisy žalobkyně adresované žalovanému 1) ze dne 28. 4. 2014 a 11. 11. 2015, vč. dodejek (kopie), webové stránky Wikipedie – Řád německých rytířů, webové stránky Wikipedie – Provincie sester – Německý řád, webové stránky – Kongregace Milosrdných sester Panny Marie Jeruzalémské, webové stránky –

Výlučná autentičnost Německého řádu, webové stránky – Historie německého řádu, opis Konference vyšších představených mužských řeholí v ČR ze dne 17. 5. 2013, webové stránky – uzavřené smlouvy o vypořádání s církvemi, noviny Právo – pondělí, 11. 4. 1946, str. 7, článek „Teroristům se druhá tvář nenastavuje“ (fotokopie), vyhláška ze dne 1. 4. 1946 č. j. 113/5-1946 (kopie), vyhláška ze dne 22. 3. 1946 č. j. 1238/3/x/20 (kopie), výměr ze dne 9. 3. 1946 č. j. VIII/35-731/30-1946 (kopie), Usnesení Vlády ČR ze dne 6. 1. 1999 č. 24 (kopie), Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. j. 24 327/2001-14 ze dne 25. 9. 2001 (kopie), LV č. xxx a č. xxx, Dekret Říšského komisaře pro sudetoněmecké oblasti – Komisaře k udržení klidu pro organizace ze dne 27. 2. 1939, sp. zn. 1a 33, výpis z pozemkové knihy – KV xxx, k. ú. Vrbno ze dne 1. 11. 1999 (kopie), opis smlouvy darovací (kopie), darovací smlouva xxx ze dne 4. 5. 1958, včetně schválení Ministerstvem školství a kultury (kopie), přípis Krajského národního výboru, odboru školství a kultury, rady KNV č. j. 2106/58-III/2-Dr.Ša-766 ze dne 19. 5. 1958 (kopie), přípis Ministerstva školství a kultury zn. 5415/56-III/2-Dr.3a-766 ze dne 10. 12. 1956 a Okresního národního výboru, církevní oddělení všeobecného odboru rady ONV v Bruntále (kopie), přípis Krajského národního výboru, finanční odbor rady KNV ze dne 31. 10. 1956 zn. 3392/56-III/2-Dr.Ša-766 (kopie), přípis Náboženské matice v Praze ze dne 31. 10. 1956 Lidovému soudu, odd. pozemkové knihy č. j. 5392/56-III/2-Dr.Ša-766, inventarizace majetku vedená Náboženskou maticí pro k. ú. Vrbno (kopie), srovnávací sestava parcel č. xxx ze dne 12. 11. 1999 a katastrální mapa ze dne 15. 11. 1999 (kopie), srovnávací sestava parcel č. xxx ze dne 5. 11. 1999 a katastrální mapa ze dne 8. 11. 1999 (kopie), část Codex iurus canonici – L-P- 1983 (kopie), Statuta Německého Řádu k. č. 176.451³⁰ (kopie), úřední list č. 71/1945 ze dne 8. 8. 1945 (kopie), usnesení vlády č. j. 839/dův./46 ze dne 23. 4. 1946 (kopie), usnesení vlády č. j. 864/dův./46 ze dne 26. 4. 1946 (kopie), usnesení vlády č. j. 1034/dův./46 ze dne 14. 5. 1946 (kopie), usnesení vlády č. j. 2156/dův./46 ze dne 11. 12. 1946 (kopie), přípis Úřadu předsednictva vlády č. 686/os./46 ze dne 9. 4. 1946 (kopie), zpráva pro náměstka předsedy vlády ze dne 1. 2. 1947 (kopie), posudek Doc. JUDr. Františka Kopa (kopie), posudek Prof. JUDr. Františka Weyra (kopie), spis Ministerstva školství a osvěty č. B-14.195/47 (kopie), žádost ze dne 22. 7. 1945 adresovaná Zemskému národnímu výboru v Brně (kopie), žádost ze dne 22. 7. 1945 adresovaná Zemskému národnímu výboru v Moravské Ostravě (kopie), žádost vládě ze dne 22. 7. 1945 (kopie), žádost prezidentu republiky ze dne 30. 7. 1945 + přípis Kanceláře prezidenta republiky č. D 8238/45 (kopie), žádost pátera D. o navrácení majetku ze dne 3. 3. 1947 adresovaná Ministerstvu školství a osvěty (kopie), dopis ze dne 13. 2. 1946 č. j. B 58.245/46-V/1 Ministerstva školství a osvěty adresovaný Zemskému národnímu výboru, expozituře v Ostravě (kopie), dopis arcibiskupa Olomouckého adresovaný vládě ČSR ze dne 12. 3. 1946 (kopie), dopis Biskupského ordinariátu v Hradci Králové ze dne 25. 3. 1946 adresovaný vládě ČSR (kopie), zpráva z výslechu bývalého říšského vedoucího úřadu NSDAP H. N. ze dne 10. 6. 1946 (kopie) č. l. 517-524, dopis Min. zahraničních věcí č. 87.994/II-7/46 ze dne 31. 5. 1946 (kopie), dopis Min. zahraničních věcí č. 40.353/II-7/46 ze dne 13. 3. 1946 (kopie), dopis Min. školství a osvěty č. B-115.503/47-V/1 ze dne 21. 5. 1947 (kopie), dopis Min. školství a osvěty č. B-75.563/47-V/1 ze dne 15. 4. 1947 (kopie), výměr Zemského národního výboru v Ostravě ze dne 9. 3. 1946, č. VIII/35-731/30-1946 (kopie), oběžník č. 331 vydaný Zemským národním výborem v Praze č. l-30695/7-1945 ze dne 22. 11. 1945 (kopie), dopis Zemského národního výboru, expozitura v Ostravě č. j. 562-10/10-1949-IX/4. ze dne 17. 10. 1949 (kopie), přípis Min. školství a osvěty č. B-20-545/46-V ze dne 8. 1. 1946 (kopie), správní spis č. B 152203/1945 (kopie), opis záznamu Zemského národního výboru v Brně č. 7.586-IV/14-45 ze dne 21. 9. 1945, vyhláška Okresní správy komise v Bruntále ze dne 1. 4. 1946 č. j. 113/5-1946 (kopie), odvolání Řádu německých rytířů do vyhlášky OSK v Bruntále ze dne 14. 4. 1946 (kopie), rozhodnutí Min. zemědělství, odbor IX. č. j. 81045/46-VIII ze dne 19. 8. 1946 (kopie), nález NSS č. j. 690/46-6 ze dne 2. 2. 1948, ze dne 17. 12. 1948 (kopie), zpáteční lístek s potvrzením MZ ze dne 4. 5. 1950 a ze dne 21. 6. 1949 (kopie), kniha protokolů věc č. 689 a 690 (kopie), spis Ministerstva zahraničí včetně vota a poznámek úředníků (kopie), Heslo č. 1 podepsané předsednictvím NSS (kopie), Heslo č. 2

podepsané předsednictvím NSS (kopie), opatření o převzetí zemědělského majetku ze dne 30. 8. 1946 sepsaný v Karlovicích u Bruntálu (kopie), písemné prohlášení Náboženské matice z 1. 7. 1994 pod č. j. 80/94-297 (kopie), odsuzující rozsudek Státního soudu v Praze (kopie) č. l. 575-584, rehabilitační rozsudky řeholnic A., B., D., M., K., M., P., V., W. (kopie), zajišťovací příkaz Krajského velitelství státní bezpečnosti Praha ze dne 12. 1. 1950 (kopie), seznam členů dle interních záznamů Řádu německých rytířů (kopie), archivní šetření ze dne 17. 5. 2016 vydané Národním archivem (kopie), archivní rešerše – Němečtí rytíři vystavení Národním archivem dne 28. 4. 2016 (kopie), šetření Okresní správní komise v Bruntále ze dne 9. 4. 1946 (kopie), zpráva Okresní správní komise Bruntál ze dne 8. 4. 1946 (kopie), opis potvrzení (kopie), šetření Okresní správní komise Šternberk ze dne 14. 3. 1946 (kopie), potvrzení Okresní správní komise Rýmařov, bezp. odd. ze dne 16. 12. 1945 (kopie), potvrzení Okresní správní komise Bruntál ze dne 17. 12. 1945 (kopie), osvědčení o státním občanství ČSR (kopie), zpráva Okresní správní komise v Rýmařově ze dne 17. 3. 1946 (kopie), listina o udělení čl. státního občanství ze dne 21. 4. 1932 (kopie), osvědčení o občanství (kopie), zpráva ze dne 26. 5. 1945 (kopie), kartotéka zemřelých - E. K. (kopie), úmrtní list H. K. (kopie), informace o intervenci S. (kopie), dotaz Kanceláře prezidenta republiky ze dne 21. 10. 1936 (kopie), vyjádření Hraničářského pluku 4, 9 rota (kopie), prohlášení Velmistrovské správy statků Německého Řádu v Bruntále ze dne 20. 3. 1938 (kopie), fotografie – setkání představitelů Řádu a T. G. Masaryka (kopie), proslov biskupa K. (kopie), náklady řádu při příležitosti návštěvy T. G. Masaryka na hradě Bouzov dne 16. 7. 1929 (kopie), přípis MZV Kanceláři prezidenta republiky 16. 6. 1936 (kopie), přípis velitelství dělostřelectva ze dne 7. 8. 1937 (kopie), fotografie velmistra s B. (kopie), přípis Vojenské Kanceláře prezidenta republiky ze dne 9. 9. 1937 (kopie), záznam ze dne 2. 12. 1937 o telefonickém hovoru s Kanceláři prezidenta republiky - (kopie), poděkování Místní školní rady Bouzov ze dne 31. 8. 1937 (kopie), potvrzení Německého řádu ze dne 29. 4. 1938 pro vojenskou správu (kopie), potvrzení Německého řádu ze dne 17. 2. 1938 pro vojenskou správu (kopie), prohlášení Velmistrovské správy statků německého řádu ze dne 20. 3. 1938 o škodě způsobené vojenskou správou (kopie), žádost o zapůjčení jedné místnosti ze dne 18. 2. 1937 (kopie), poděkování Posádkového velitelství v Bruntále ze dne 26. 2. 1937 (kopie), prohlášení o nezakreslení lesních průseků ze dne 17. 2. 1938 (kopie), prohlášení o utajení ze dne 8. 2. 1938 (kopie), prohlášení Německého řádu o neuplatňování škody ze dne 17. 2. 1938 (kopie), prohlášení Velmistrovské administrace o kácení stromů pro vojenskou správu ze dne 14. 1. 1938 (kopie), novinový článek – Moravskoslezský kurýr 1937 (kopie), dopis Ministerstva národní obrany č. j. 11.740 Dův.-I/4.odd. 1936 ze dne 3. 11. 1936 (kopie), dopis kanceláře prezidenta republiky č. D 11105/36 ze dne 21. 10. 1936 (kopie), přípis č. D12.095/36 z listopadu 1936 (kopie), dopis Vojenské kanceláře prezidenta republiky č. j. 3874/37 ze dne 9. 9. 1937 (kopie), žádost o audienci R. S. č. A 1276/36 ze dne 19. 6. 1936 (kopie), přípis Ministerstva zahraničních věcí č. 77.592/II-7/36 ze dne 16. 6. 1936 (kopie), notářský zápis NZ 56/2006, N 69/2006 ze dne 17. 5. 2006 sepsaný JUDr. Jitkou Palackou (kopie), petice zaměstnanců národní správy z roku 1946 (kopie), přípis Náboženské matice v Praze č. j. 2106/58-III/2-Dr.Ša-766 ze dne 19. 5. 1958 (kopie), zpráva Krajského národního výboru 2106/58-III/2-Dr.Ša-766 z 19. 5. 1958 (kopie), přípis Místního národního výboru v Bruntále č. 1364/57-III/2-Ti-297 ze dne 10. 4. 1957 (kopie), přípis Odboru pro Všeobecné věci rady místního národního výboru v Bruntále č. j. Všeob.-1047-25/4-57 ze dne 25. 4. 1957 (kopie), přípis Náboženské matice účtárně Národního výboru v Bruntále č. j. 3113/58-III/2-Ti-297 ze dne 3. 9. 1958 (kopie), záznam ze dne 26. 2. 1960 (kopie), korespondence mezi Krajským národním výborem a účtárnou NV č. j. 23/57-III/2-Dr.Ša-766 ze dne 7. 1. 1956 (kopie), korespondence mezi Náboženskou maticí a účtárnou NM č. j. 3113/58-III/2-Ti-297 ze dne 3. 9. 1958 (kopie), přípis Krajského národního výboru v Olomouci č. j. 1366/57-III/2-Ti-766 ze dne 10. 4. 1957 (kopie), přípis Krajského národního výboru, finanční odbor rady KNV v Olomouci č. j. 3392/56-III/2-Dr.Ša-766 ze dne 31. 10. 1956 (kopie), přípis Krajského národního výboru, odbor školství a kultury rady KNV č. j. 2106/58-III/2-Dr.Ša-766 ze dne 19. 5. 1958 (kopie), usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 64 Co 181/2016-148 ze dne

8. 6. 2016 (kopie), rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 11 C 87/2016 ze dne 22. 5. 2017 (kopie), usnesení NS ČR č. j. 28 Cdo 4110/2016-163 ze dne 14. 2. 2017 (kopie), usnesení ÚS ČR č. j. I. ÚS 4563/12 ze dne 4. 9. 2014 (kopie), usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 15 Co 335/2015-120 ze dne 4. 12. 2015 (kopie), posudek zpracovaný PhDr. T. N. (kopie), přípis Ministerstva spravedlnosti ze dne 15. 2. 1946, č. 18.364/46-II/3 (kopie), přípis Ministerstva školství a osvěty ze dne 4. 3. 1946, č. B-26.681/46-V/1 (kopie), přípis Moravskoslezského zemského národního výboru, expozitury v Ostravě, ze dne 27. 1. 1947, č. j. V/6-253/9 (kopie), usnesení vlády České republiky č. 24 ze dne 6. 1. 1999 (kopie), sdělení Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrálního pracoviště Bruntál, ze dne 10. 3. 2016, zn. PU-301/2016-801, včetně měřičského náčrtu (kopie), výpis z knihovní vložky Seznam I veřejného statku (kopie), výpis z knihovní vložky č. xxx pro katastrální území Bruntál – Krnovské předměstí (kopie), výpis z knihovní vložky č. xxx pozemkové knihy pro katastrální území Bruntál – Krnovské předměstí (kopie), potvrzení Konference vyšších představených mužských řeholí v České republice ze dne 17. 5. 2013, č. j. 69/2013 (kopie), vyhláška Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 1. 1949, č. VIII/1-16045-1948 (kopie), sdělení Okresního soudu v Bruntále ze dne 16. 9. 1949, sp. zn. Nc I 289/49 (kopie), sdělení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 7. 1946 (kopie), seznam řádových sester nezařazených do odsunu (kopie), přípis Ministerstva školství a osvěty ze dne 7. 10. 1947, č. B-227.568/47-V/1., adresovaný Zemskému národnímu výboru, expozitury v Ostravě (kopie), výpověď řádové sestry A. J. ze dne 11. 1. 1946 (kopie), zpráva Moravskoslezského zemského výboru ze dne 13. 7. 1946, rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 25. 9. 2001, č. j. 24 327/2001-14 (kopie).

7. Z provedeného dokazování vzal soud za prokázaný níže popsáný skutkový stav věci: Konference vyšších představených ženských řeholí v ČR prohlásila, že Československá provincie Milosrdných sester Panny Marie Jeruzalémské je církevní právnickou osobou založenou podle předpisů kanonického práva katolické církve. Tato její právní subjektivita nebyla v historii nikdy porušena. Ministerstvo kultury České republiky pak uvedlo, že žalobkyně je právnickou osobou, která vyvíjí činnost v České republice na základě vnitřních předpisů římskokatolické církve a je právní nástupcem subjektů vystupujících pod různými názvy a to i pod názvem „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ (prohlášení ministerstva kultury ze dne 3. 3. 1995, potvrzení Konference vyšších představených ženských řeholí v ČR ze dne 13. 11. 2015). Žalobkyně předložila výňatek z kanonického práva, kdy dle kán. 120 § 1 je právnická osoba svou povahou trvalá, zaniká tím, že je představeným zákonně zrušena nebo tím, že 100 let nevyvíjí činnost. Dále žalobkyně předložil status Řádu německých rytířů – Německého řádu, jenž ženskou odnoží žalobkyně je.
8. Pokud jde o aktivní legitimaci žalobkyně, bylo tedy provedeným dokazováním prokázáno, že žalobkyně je právnickou osobou vyvíjející činnost v České republice na základě vnitřních předpisů Římskokatolické církve, o čemž svědčí potvrzení jak Ministerstva kultury České republiky tak také Konference vyšších představených ženských řeholí v ČR. Názvy žalobkyně se pak v průběhu historie mírně pozměňovaly, nicméně se pouze jedná o název, který byl různými způsoby měněn. Pokud jde o vývoj právní úpravy dopadající na církev a církevní osoby v přezkoumávaném období, je nutno připomenout právní úpravu vztahující se ke katolické církvi v době vzniku první republiky, kdy byl po vzniku československého státu převzat zákon č. 50/1874 st. z., o úpravě vnějších právních poměrů církve katolické, který byl pak zrušen zákonem č. 218/1949 o hospodářském zabezpečení církví a náboženství společností, který zrušil všechny předpisy upravující právní poměry církví a náboženství společností, což však neznamená právní ani faktické zrušení žalobkyně jako veřejnoprávní korporace církevního charakteru, když ani střední občanský zákoník (zákon č. 141/1950 Sb.) ani občanský zákoník č. 40/1964 Sb. nerušil právnické osoby, které vznikly před jeho účinností a soudu není známo, že by došlo ke zrušení žalobkyně nějakým jiným právním či správním aktem. Z výše uvedených důvodů soud dovozuje aktivní legitimaci žalobkyně, když žalobkyně, jako právnická osoba, nikdy nezanikla a na

území České republiky v době od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 vyvíjela přerušovaně omezenou činnost.

9. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Vrbno pod Pradědem, jehož součástí byla stavba čp. xxx vznikl z parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx a dále z části parcely původ pozemkový katastr č. xxx, kdy parcely původ pozemkový katastr č. xxx a xxx byly zapsány v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Vrbno pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byly odepsány do knihovní vložky č. xxx pro katastrální území Vrbno pozemkové knihy pro „Stadtgemeinde Würbenthal“ (Obec Vrbno) výnosem říšského komisaře ze dne 10. 1. 1940.
10. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Vrbno pod Pradědem, jehož součástí byla stavba čp. xxx vznikl z parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx, č. xxx a č. xxx, kdy parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx a č. xxx byly zapsány v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Vrbno pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byly odepsány do knihovní vložky č. xxx pozemkové knihy pro katastrální území Vrbno pro „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ výnosem říšského komisaře ze dne 10. 1. 1940 s tím, že následně je v knihovní vložce poznamenáno, že byla provedena konfiskace dle dekretu č. 108/1945 Sb. Dne 2. 6. 1947 byla vydána konfiskační vyhláška Okresního národního výboru v Bruntále č. j. 5010/12-VIII-47. Dle přílohy přípisu Místního národního výboru Vrbno pod Pradědem ze dne 24. 9. 1948 č. j. 2135-48-Ha, jenž sděloval soupis domů, k nimž již byla provedena konfiskace, je uveden i dům č. p. xxx.
11. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Bruntál-město, jehož součástí byla stavba čp. xxx, vznikl z parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx a č. st. xxx, kdy parcela původ pozemkový katastr č. st. xxx byla zapsána v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byla odepsána do knihovní vložky č. xxx pozemkové knihy pro „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“. Dále parcela původ pozemkový katastr č. st. xxx byla zapsána v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byla odepsána pro „Erzdiözese Olmütz – Sudetend“ neboli Arcidiecézi Olomouc.
12. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Bruntál-město, jehož součástí byla stavba čp. xxx, vznikl z parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx, č. st. xxx, st. č. xxx, č. st. xxx, č. st. xxx a č. st. xxx, kdy parcela původ pozemkový katastr č. st. xxx byla zapsána v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byla odepsána do knihovní vložky č. xxx pozemkové knihy pro „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“. Dále parcela původ pozemkový katastr č. st. xxx byl zapsán v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byla odepsána pro „Erzdiözese Olmütz – Sudetend“ neboli Arcidiecézi Olomouc.
13. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Bruntál-město, jehož součástí byla stavba bez čp., vznikl z parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx, kdy parcela původ pozemkový katastr č. st. xxx byla zapsána v pozemkové knize v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál-Krnovské předměstí pro „Kreiskomunalverwaltun Freudenthal“.
14. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Bruntál-město, jehož součástí byla stavba čp. xxx, vznikl z parcely původ pozemkový katastr st. č. xxx a č. st. xxx, kdy parcela původ pozemkový katastr č. st. xxx byla zapsána v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byla odepsána do knihovní vložky č. xxx pozemkové knihy pro „Unterstützungsverein St.

Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“. Dále parcela původ pozemkový katastr č. st. xxx byla zapsána v pozemkové knize v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál-Krnovské předměstí pro „Freudenthal“ (obec Bruntál).

15. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Bruntál-město, jehož součástí byla stavba čp. xxx, vznikl z parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx a č. st. xxx, kdy parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx a č. st. xxx byla zapsána v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byla odepsána do knihovní vložky č. xxx pozemkové knihy pro „Unterstützungverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“.
16. Z pozemkové knihy vyplývá, že pozemek parc. č. xxx v katastrálním území Bruntál-město, jehož součástí byla stavba čp. xxx, vznikl z části parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx a č. st. xxx, kdy parcely původ pozemkový katastr č. st. xxx a č. st. xxx byly zapsány v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál pro „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ a dne 3. 4. 1940 byly odepsány do knihovní vložky č. xxx pozemkové knihy pro „Unterstützungverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“.
17. Německý řád, jehož ženskou odnoží je žalobkyně, byl konečným výnosem Říšského komisaře pro sudetoněmecké oblasti, komisaře k udržení klidu pro organizace v Liberci na základě nařízení o rozpuštění, převedení a začlenění organizací v sudetoněmeckých oblastech ze dne 22. 10. 1938 rozpuštěn a majetek byl zabaven s vyloučením likvidace (konečný výnos), který byl však zrušen vyhláškou č. 19/1947 ze dne 20. 12. 1946, když nařízení o zrušení, převedení a přičlenění organizací v sudetoněmeckých německých oblastech ze dne 22. 10. 1938 bylo prohlášeno neplatným právním předpisem. Na základě nařízení o zrušení, převedení a přičlenění organizací v sudetoněmeckých německých územích došlo k zápisu v pozemkových knihách ve prospěch německých organizací. V pozemkových knihách pak další zápis o obnovení vlastnického práva žalobkyně není. Velmistř řádu R. S. v červenci a srpnu roku 1945 adresoval Zemskému národnímu výboru v Brně i v Moravské Ostravě, Vysokému předsednictví vlády České republiky, Ministerstvu školství a národní osvěty, jakož i panu prezidentovi žádosti o vrácení majetku Řádu na území Československé republiky konfiskovaného nacistickými okupanty (žádosti). U Okresního národního výboru požádal o přiznání práv Čechů, v žádosti zmiňuje svůj životopis a loajálnost k Československé republice. Těmto žádostem však nebylo žádným způsobem vyhověno, když tyto žádosti k obnovení vlastnictví podle tehdy platných právních předpisů nevedly. Žalobkyně pak postup podle zákona č. 128/1946 Sb. o neplatnost některých majetkově právních jednání z doby nesvobod a o nárocích se neplatností a jiných zásahů do majetku scházejících nevyužila. Podle dekretu prezidenta republiky č. 5/1945 Sb. k obnovení vlastnictví automaticky u žalobkyně nedocházelo. Ačkoliv převody z doby nesvobody byly prohlášeny ex lege za neplatné, v odst. 2 § 1 dekretu č. 5/1945 Sb. se uvádí, že způsob uplatnění nároku plynoucích z ustanovení odst. 1, má být upraven zvláštním dekretem. Z toho lze vyvodit, že neplatnost nenastávala již ex lege, ale bylo nutné svůj nárok z tohoto plynoucí uplatnit určitým způsobem, a tento způsob upravoval až zákon č. 128/1946 Sb. Dekret č. 5/1945 Sb. v § 1 odst. 1 uvedl, že jakékoliv majetkové převody a jakékoliv majetkové jednání, ať se týká majetku movitého či nemovitého, veřejného či soukromého, jsou neplatné, pokud byla uzavřena po 29. 9. 1938 pod tlakem okupace nebo národní, rasové nebo politické perzekuce. V odst. 2 uvádí, že způsob uplatnění nároků plynoucích z ustanovení v odst. 1 budiž upraven zvláštním dekretem prezidenta republiky, pokud se tak nestalo již tímto dekretem. Podle zmiňovaného § 15 tohoto dekretu na základě rozhodnutí podle § 14 provede z úřední moci u nemovitosti příslušný soud knihovní zápis poznámky národní správy v pozemkových knihách. Podle § 14 rozhodnutí o zavedení a zrušení národní správy, o ustanovení a odvolání národních správců musí být dáno písemně. Národní správa pak podle § 3 měla být zavedena do všech podniků i do všech majetkových podstat, kde to vyžaduje plynulý chod výroby a hospodářského života, zejména v

závodech, podnicích, majetkových podstatách opuštěných nebo takových, které jsou v držbě, správě, nájmu nebo pachtu osob státně nespolehlivých.

18. Žalobkyně si o navrácení majetku podle zákona č. 128/1946 Sb. nepožádala. Přitom soud vychází z potvrzení z 16. 9. 1949 adresovaného Krajskému národnímu výboru v Ostravě, že Řád německých rytířů nepožádal o restituci podle zákona č. 128/1946 Sb. svého někdejšího majetku, a to ani v Bruntále. Za této situace tedy majetek byl nadále v nucené správě a byl zapsán pro Německou říši nebo německé právnické osoby.
19. Moravskoslezský zemský národní výbor, expozitura v Moravské Ostravě svým výměrem ze dne 5. 9. 1945 č. IX-1525 zavedl na majetek Řádu německých rytířů v Bruntále národní správu.
20. Moravskoslezský zemský národní výbor, expozitura v Moravské Ostravě svým výměrem z 9. 3. 1946 č. VIII/35-731/30-1946 označil Řád německých rytířů prohlášen za zrádce a nepřítele Československého státu ve smyslu § 3 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. k návrhu okresní správní komise v Bruntále a Okresního národního výboru v Opavě. Následně státní úřady nakládaly s majetkem Řádu, jako s majetkem konfiskovaným, o čemž svědčí i zápis z 30. 8. 1946, jehož předmětem bylo předání částí velkostatků bývalého Řádu německých rytířů v Bruntále se sídlem v Karlovicích do majetku Československému státu a správy Ministerstva zemědělství, dále podniku Státní lesy a statky.
21. Okresní správní komise v Bruntále dne 1. 4. 1946 vydala vyhlášku č. 113/5-1946 dle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., kterou označila Řád německých rytířů za zrádce a nepřítele Československé republiky a jeho majetek konfiskován pro účely pozemkové reformy.
22. Výměrem Okresního národního výboru v Bruntále ze dne 26. 10. 1946 č. 2/Br829 bylo rozhodnuto o konfiskaci nepřátelského majetku „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ zapsaného v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál.
23. Výměrem Okresního národního výboru v Bruntále ze dne 26. 10. 1946 č. 2/Br830 bylo rozhodnuto o konfiskaci nepřátelského majetku „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ zapsaného v knihovní vložce č. xxx pro katastrální území Bruntál.
24. V řízení se žalobkyně nepodařilo prokázat, že by výměr Moravskoslezského zemského národního výboru, expozitury v Moravské Ostravě ze dne 5. 9. 1945 byl zrušen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 690/46-6 ze dne 2. 2. 1948 nebo 17. 12. 1948, když charakter listiny, již bylo provedeno dokazování, vykazuje znaky konceptu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a nikoliv originálu či stejnopisu soudního rozhodnutí. tvrzení žalobkyně nebylo možno prokázat ani knihou protokolů či zpátečními lístky.
25. V srpnu 1954 byl navržen koncept smlouvy o právu požívání mezi Náboženskou maticí jako správkyní majetkové podstaty Kongregace sester Panny Marie Jeruzalémské v Opavě a Místním národním výborem v Bruntále s tím, že právo požívání se zřizuje od 1. 6. 1950.
26. Dne 24. 11. 1956 byla uzavřena smlouva o právu požívání uzavřená mezi Náboženskou maticí jako správkyní majetkové podstaty Kongregace sester Panny Marie Jeruzalémské v Opavě a Československým státem - Krajským národním výborem v Olomouci, odborem školské rady ohledně nemovitostí zapsaných ve vložce č. xxx a č. xxx pozemkové knihy pro katastrální území Vrbno.
27. Dne 4. 5. 1958 byla uzavřena smlouva darovací uzavřená mezi Náboženskou maticí a Československým státem – Správou zemědělství a lesního hospodářství Rady Krajského národního výboru v Olomouci ohledně nemovitostí zapsaných ve vložce xxx pozemkové knihy pro katastrální území Bruntál – vnitřní město st. parc. č. xxx s domem č. p. xxx, st. parc. č. xxx s

domem č. p. xxx, st. parc. č. xxx s domem č. p. xxx, st. parc. č. xxx s domem č. p. xxx a pozemkovou parcelou č. xxx – zahrada.

28. Rozhodnutím ze dne 25. 10. 1971 Okresního národního výboru v Bruntále č. Fin IV-Sm 706/71/Pcl převedl finanční odbor Okresního národního výboru v Bruntále majetek nabytý Československým státem dle dekretu č. 12/1945 Sb. do správy Zemědělské technické školy ke dni 1. 10. 1971.
29. Žalobkyně prokazovala svou loajalitu k první republice československé, a to důkazy, jimiž soud provedl dokazování v rámci jednání soudu dne 1. 8. 2018, zejm. fotografiemi představitele Řádu s prezidentem T. G. Masarykem a E. Benešem, dále zprávami o návštěvě prezidenta republiky E. Beneše na Bouzově, dále zprávami ohledně poskytnutí pozemkových parcel pro Vojenskou správu. Vyhláškou Ministerstva spravedlnosti ze dne 20. 12. 1946 č. 19/1947, kterou se uveřejňuje seznam některých neplatných právních předpisů, jež provedly, anebo umožnily zásahy do majetku Československé republiky a osob vydaných národní, rasové nebo politické perzekuci, kdy pak byl vyhlášen seznam neplatných právních předpisů a jedná se mimo jiné i o nařízení o zrušení, převedení a přičlenění organizací sudetoněmeckých území ze dne 22. 10. 1938. Žalobkyně dále prokazovala pronásledování členek (řeholnic) státním režimem v období od 25. 2. 1948 a jejich následnou rehabilitaci ve smyslu zákona č. 119/1990 Sb. Soud pro své rozhodnutí vyhodnotil zjištěné skutečnosti stran loajality žalobkyně k československému státu a pronásledování členů řádu režimem po 25. 2. 1948, z důvodů níže popsaného právního názoru soudu, jako irelevantní, a proto se jimi podrobně nezabývá v rámci svého odůvodnění.
30. Z odborných článků, posudků a vyjádření, jež předložila žalobkyně k otázce možnosti, či nemožnosti aplikace konfiskačních dekretů na církevní majetek soud dovodil, že tyto nemají ze současného pohledu soudu vliv na platnost konfiskačních dekretů, ani na platnost jednotlivých správních aktů – konfiskačních rozhodnutí, neboť byly určeny tehdejšími správními orgány k věcnému rozhodnutí ve věcech konfiskace, příp. v rozhodnutí tehdejších soudních orgánů o přezkumu rozhodnutí konfiskujících správních orgánů.
31. Současným vlastníkem předmětných nemovitostí, tedy pozemkových parcel a staveb na nich umístěných tak, jak je označila žalobkyně, je žalovaný 2). Žalovaný 2) nabyl vlastnické právo k těmto nemovitostem na základě § 1 zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů a to rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 26. 6. 2001 č. j. 16.669/2001-14.
32. Na základě dokazování zjištěného skutkového stavu dospěl soud k těmto právním závěrům: Podle ustanovení § 1 Dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy konfiskuje se bez náhrady - pokud se tak již nestalo - pro Československou republiku majetek nemovitý i movitý, zejména i majetková práva (jako pohledávky, cenné papíry, vklady, práva nehmotná), který ke dni faktického skončení německé a maďarské okupace byl nebo ještě jest ve vlastnictví:
1. Německé říše, Království maďarského, osob veřejného práva podle německého nebo maďarského práva, německé strany nacistické, politických stran maďarských a jiných útvarů, organizací, podniků, zařízení, osobních sdružení, fondů a účelových jmění těchto režimů nebo s nimi souvisících, jakož i jiných německých nebo maďarských osob právnických, nebo
 2. osob fyzických národnosti německé nebo maďarské, s výjimkou osob, které prokáží, že zůstaly věrné Československé republice, nikdy se neprovinily proti národům českému a slovenskému a buď se činně zúčastnily boje za její osvobození, nebo trpěly pod nacistickým nebo fašistickým terorem, nebo
 3. osob fyzických, které vyvíjely činnost proti státní svrchovanosti, samostatnosti, celistvosti, demokraticko-republikánské státní formě, bezpečnosti a obraně Československé republiky, které k takové činnosti podněcovaly nebo jiné osoby svěsti hleděly, záměrně podporovaly jakýmkoli

způsobem německé nebo maďarské okupanty, nebo které v době zvýšeného ohrožení republiky (§ 18 dekretu presidenta republiky ze dne 19. června 1945, č. 16 Sb., o potrestání nacistických zločinců, zrádců a jejich pomahačů a o mimořádných lidových soudech) nadřžovaly germanisaci nebo maďarisaci na území Československé republiky nebo se chovaly nepřátelsky k Československé republice nebo k českému nebo slovenskému národu, jakož i fyzických nebo právnických osob, které strpěly takovou činnost u osob spravujících jejich majetek nebo podnik. Konfiskaci podléhá rovněž veškerý majetek, který náležel v době po 29. září 1938 subjektům uvedeným v odstavci 1 a byl v době rozhodné podle odstavce 1, věta první, po případě je ještě, ve vlastnictví osob, v jejichž rukou by konfiskaci nepodléhal, leč by podrobení takového majetku konfiskaci neodpovídalo zásadám slušnosti. O tom, jsou-li splněny podmínky pro konfiskaci podle tohoto dekretu, rozhoduje příslušný okresní národní výbor. Rozhodnutí lze doručiti veřejnou vyhláškou, i když nejsou splněny předpoklady § 33 vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928, č. 8 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správním řízení). Z rozhodnutí okresního národního výboru lze se odvolati k zemskému národnímu výboru (na Slovensku k příslušnému orgánu Slovenské národní rady). Ministr vnitra může způsob rozhodování podle tohoto odstavce blíže upravit směrnicemi.

33. Podle ustanovení § 1 Dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. se s okamžitou platností a bez náhrady konfiskuje pro účely pozemkové reformy zemědělský majetek, jenž je ve vlastnictví všech osob německé a maďarské národnosti bez ohledu na státní příslušnost.
34. Podle ustanovení § 1 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi) tento zákon upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem 1) církvím a náboženským společnostem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi.
35. Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi) Oprávněná osoba může podat soudu žalobu o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; lhůta pro uplatnění výzvy k vydání věci počne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo určeno vlastnické právo státu.
36. Podle ustanovení § 1 odst. 1 až 5 zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů dnem nabytí účinnosti rozhodnutí příslušného ústředního správního úřadu a) přecházejí do vlastnictví krajů 1) věci, se kterými k tomuto dni byly oprávněny hospodařit státní příspěvkové organizace a organizační složky státu uvedené v příloze č. 1 tohoto zákona, b) na jednotlivé kraje zároveň přecházejí veškerá práva a závazky, s kterými byly k tomuto dni oprávněny hospodařit organizační složky státu uvedené pod písmenem a) včetně práv a povinností z pracovněprávních vztahů, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy vydá rozhodnutí podle odstavce 1 v rozsahu škol, předškolních a školských zařízení, zřízených tímto ministerstvem nebo školským úřadem a zařazených v síti škol, předškolních a školských zařízení ke dni 1. září 2000 s výjimkou škol, předškolních a školských zařízení, uvedených v příloze č. 2, tohoto zákona. Do dne nabytí

účinnosti tohoto rozhodnutí vykonává práva a povinnosti školského úřadu s výjimkou zřizování a zrušování škol, předškolních a školských zařízení příslušný okresní úřad. Rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 musí být písemné a musí obsahovat zejména název a sídlo státní příspěvkové organizace nebo organizační složky státu a vymezení věcí, práv a závazků, s kterými byly oprávněny hospodařit; rozsah věcí bude určen jejich celkovou hodnotou zjištěnou na základě mimořádné inventarizace; nemovité věci musí být dále označeny údaji nezbytnými pro zápis do katastru nemovitostí. U věcí chráněných podle zvláštních právních předpisů se hodnota neuvádí. Dále musí obsahovat datum vydání, datum účinnosti rozhodnutí a razítko příslušného ústředního správního úřadu. Rozhodnutí podepisuje vedoucí příslušného ústředního správního úřadu. Rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 musí být vydáno ve lhůtě 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Na toto rozhodnutí se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Rozhodnutí vydané podle odstavců 1 a 2 zašle kraj do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto rozhodnutí s ohlášením přechodu vlastnického práva z České republiky na kraj k provedení záznamu do katastru nemovitostí.

37. Podle ustanovení § 134 odst. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Takto nelze nabýt vlastnictví k věcem, které nemohou být předmětem vlastnictví nebo k věcem, které mohou být jen ve vlastnictví státu nebo zákonem určených právnických osob (§ 125). Do doby podle odstavce 1 se započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce. Pro počátek a trvání doby podle odstavce 1 se použijí přiměřeně ustanovení o běhu promlčecí doby.
38. Žalobkyně jako církevní právnická osoba se dočkala restitučního předpisu po více než 20 letech, a tudíž na danou problematiku lze vztáhnout judikaturu Ústavního soudu ve věcech restitučních. Ústavní soud ve svých restitučních rozhodnutích vychází z toho, že je třeba přihlédnout k tomu, že těm, kteří restituují, byla v minulosti způsobena celá řada křivd, včetně těch majetkových (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 597/92, sp. zn. I. ÚS 154/95, sp. zn. I. ÚS 754/01 a řada dalších). Vůdčím principem tedy musí být vždy výše uvedený účel restitucí, k jehož naplnění je nutné, aby restituční zákony byly interpretovány ve vztahu k oprávněným osobám co nejvštrícněji, v duchu snahy o zmírnění některých křivd, v jejímž důsledku k odnětí majetku došlo. V tomto směru je zřejmé, že v případě církví je obecně známé, že byly spáchány křivdy jak na církevních právnických osobách, na jejich majetku, ale též na jednotlivých osobách duchovních. Ústavní soud se i vícekrát vyjadřoval ve svých nálezech k tomu, že stát by měl splnit svůj závazek vydat restituční zákon tak, jak to vyplývá z ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb. zákona o půdě. Dle tohoto ustanovení nelze majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákona o tomto majetku. Je tedy zřejmé, že již v této době zákonodárce předpokládal, že bude řešit majetkové vypořádání s církvemi samostatným restitučním zákonem. V tomto směru je nutno poukázat na to, že zákon o půdě nabyl účinnosti již 24. 6. 1991 a od té doby zákonodárce až do vydání zákona č. 428/2012 Sb. tuto svoji povinnost nesplnil. Nicméně i v této době Ústavní soud měl za to, že § 29 zákona o půdě je blokačním ustanovením, které má své oprávnění v zákoně o půdě, a na základě kterého je zřejmé, že se zákonodárce zavázal vydat restituční předpis ve vztahu k církvím a řešení i jejich majetkových křivd. Je tedy zřejmé, že církve se restitucí dočkaly až po velmi dlouhé době a také je zřejmé, k čemuž se Ústavní soud rovněž vyjadřuje, že prvotní by měla být restituce in natura. Tomu odpovídá právě znění § 29 zákona o půdě, jakožto blokační ustanovení, které mělo zajišťovat materiální podklad pro budoucí zákon o vypořádání historického majetku s církvemi. Ústavní soud se, ve svých dvou nálezech, a to Pl. ÚS 10/13 a Pl. ÚS 9/07, vyslovil k povaze § 29 zákona o půdě, kdy uvedl, že pokud zákonodárce stanovil, že převod (přechod) majetku, jehož vlastníky byly k rozhodnému datu církve a náboženské společnosti, respektive jejich právnické osoby, je jakožto „akt contra legem“ zatížen absolutní neplatností (v případech jdoucích proti smyslu majetkového vyrovnání), sledoval tím účel tohoto ustanovení, a to ve

vztahu k zajištění materiálního podkladu pro budoucí zákon o vypořádání historického majetku církvi. Z tohoto názoru Ústavního soudu pak vychází i rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28Cdo 703/2014, které na rozhodnutí Pl. ÚS 9/07 odkazuje a které v právní větě uvádí: „Převody (přechody) majetku, jehož vlastníky byly k rozhodnému datu církve a náboženské společnosti, (respektive jejich právnické osoby) jsou jakožto akt contra legem postiženy absolutní neplatností (v případech jsoucích proti smyslu majetkového vyrovnání) a byl tím sledován účel širšího legislativního řešení majetkového vyrovnání mezi státem a církvemi (k němuž pak došlo v období 2012 a 2013).“

39. Žalobkyně se domáhala určení vlastnického práva státu podle zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Jak je uvedeno výše již § 1 tohoto zákona uvádí, že se má jednat o zmírnění některých majetkových křivd spáchaných komunistickým režimem v rozhodném období tj. od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990. V § 5 tohoto zákona jsou pak uvedeny skutečnosti vedoucí k majetkovým křivdám. § 8 téhož zákona pak uvádí, kdy nelze věc vydat. V případě uvedeném v písm. h) nelze věc vydat v případě, je-li věc konfiskována na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945.
40. V daném případě má soud za to, že nemovitost ani movité věci s tím související nelze v daném případě podle zákona č. 428/2012 Sb. žalobkyni vydat z důvodu, že nesplnila požadavky dané zákonem o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Soud dospěl k závěru, že se žalobkyni nestala majetková křivda v rozhodném období, tedy od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 a nestala se ani způsobem daným v § 5 téhož zákona. Věci pak nelze vydat, pokud byly podle § 8 odst. 1 písm. h) konfiskovány podle dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 a č. 12/1945 Sbírky.
41. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi má za cíl zmírnit majetkové křivdy spáchané v rozhodném období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 komunistickým režimem. Jak však vyplývá z předmětného dokazování, pokud se žalobkyni stala křivda, stala se nikoliv v tomto rozhodném období, ale ještě dříve. „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“ byl vlastníkem nemovitostí předmětných nemovitostí, jakožto svého historického majetku, jak vyplývá ze zápisu v pozemkových knihách. Majetek byl Řádu zabaven německou říší v období okupace Československé republiky, kdy byl převeden jednak na „Stadtgemeinde Würbenthal“ neboli obec Vrbno (k nemovitostem zapsaným v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Vrbno), „Erzdiözese Olmütz – Sudetend“ neboli Arcidiecézi Olomouc (k nemovitostem zapsaným v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Bruntál – vnitřní město), „Freudenthal“ neboli obec Bruntál (k nemovitostem zapsaným v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Bruntál – Krnovské předměstí) a Kreiskomunalverwaltung in Freudenthal (k nemovitostem zapsaným v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Bruntál – Krnovské předměstí) a pro „Unterstützungsverein St. Elisabeth der Barmherzigen Schwestern des ehem. Deutschordens“ (k nemovitostem zapsaným v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Vrbno a k nemovitostem zapsaným v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Bruntál – vnitřní město). Ačkoliv se jednalo o akty, které pak byly dekretem prezidentem republiky č. 5/1945 Sbírky označeny jako neplatné, neboť se jednalo o majetkoprávní jednání z doby nesvobody, nebyl podle tohoto dekretu č. 5/1945 Sbírky majetek vrácen Řádu německých rytířů. Dekret prezidenta republiky č. 5/1945 přímo v § 1 odst. 2 říká, že způsob uplatnění nároků plynoucích z ustanovení v odstavci 1 bude upraven zvláštním dekretem prezidenta republiky. Podle tohoto dekretu prezidenta republiky byla zavedena pouze národní správa na majetek. Zákon, který upravoval možnosti domáhat se nároků z tohoto dekretu č. 5/1945 byl zákon č. 128/1946 Sb. o neplatnosti některých majetkově-právních jednání z doby nesvobody a o národní správě majetkových hodnot Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a některých organizací a ústavů. Řád německých rytířů se prostřednictvím svého velmistra Roberta Schälztkého snažil o vrácení svého majetku zabraného třetí říší, avšak pouze

žádostmi na Zemské národní výbory, žádosti na Ministerstvo školství a osvěty, žádostí na předsednictvo vlády i panu prezidentovi, však žádné z těchto žádostí nebylo vyhověno, přičemž se tak stalo bezprostředně po válce v průběhu července 1945. Přes tyto žádosti na majetek žalobkyně byla zavedena nucená státní správa. Podle zákona č. 128/1946 Sb. pak žalobkyně u příslušného okresního soudu žalobu, kterou by se domáhala vrácení majetku, nepodala. Ačkoliv se žalobkyně bránila tím, že lhůta tří let by uplynula již v době, kdy došlo k nástupu komunistické strany k moci a tedy v době nesvobody a již by podání takovéto žaloby nemělo smysl, je zřejmé, že zákon č. 128/1946 Sb. nabyl účinnosti 17. 6. 1946 a od tohoto data plynula tříletá lhůta pro uplatnění nároku, tedy žalobkyně, pokud se cítila být vlastníkem tohoto majetku, se mohla účinně bránit ještě před 25. 2. 1948 žalobou. Zda by takováto žaloba byla projednána a s jakým výsledkem je třeba s ohledem na provedené dokazování vnímat tak, že tyto skutečnosti nebyly prokázány. Žalobkyně tedy svůj nárok řádným způsobem neuplatnila. Pokud pak žalobkyně uplatňovala nějaké nároky, činila tak vůči správním orgánům, tedy vůči Zemskému národnímu výboru, či vůči Předsednictvu vlády či prezidentovi a těmito orgány nebylo žádným způsobem rozhodováno. Z provedeného dokazování vyplývá, že Československý stát neprojevil vůli vrátit po druhé světové válce majetek Řádu německých rytířů, resp. žalobkyni. Na majetek žalobkyně byla uvalena nucená správa v roce 1946, což bylo čistě politické rozhodnutí tehdejších orgánů státní moci. Ustanovení § 5 zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi určuje skutečnosti, v jejímž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým krivdám, přičemž, jak už bylo uvedeno výše, k možné majetkové krivdě u žalobkyně došlo tím, že si stát ponechal po skončení světové válce majetek Řádu německých rytířů, resp. žalobkyně a posléze jej konfiskoval podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., resp. 108/1945 Sb., což není žádný ze způsobů, které by byly vyjmenovány v § 5 zákona č. 428/2012 Sb.

42. Soud na okraj svého rozhodnutí uvádí, že v textu odůvodnění hovoří o Řádu německých rytířů, kdy odůvodnění rozhodnutí je třeba vztáhnout také na žalobkyni, jež měla tvořit součást Řádu. Nevycházel-li by soud z této premisy, a měl-li by vnímat žalobkyni jako zcela samostatný a právně oddělený subjekt (což účastníci v řízení netvrdili), pak by žalobkyně neprokázala žádný úkon snahy o určení neplatnosti majetkoprávních jednání z doby nesvobody a odvolání proti konfiskaci (všechna právní jednání směřující k restituci majetku byla činěna velmistrem Řádu německých rytířů).
43. Soud dospěl k závěru, že majetek, jehož určení vlastnictví státu se žalobkyně domáhá, byl konfiskován dekretem č. 108/1945 Sb. Pokud jde o dekret č. 108/1945, byl předchůdce žalobkyně označen za zrádce a nepřítele výměrem z 9. 3. 1946 s tím, že proti tomuto není dalšího odvolání. Nutno uvést, že s ohledem na ustálenou judikaturu jak Nejvyššího soudu, tak Ústavního soudu soud není oprávněn jakkoliv hodnotit a posuzovat průběh konfiskace majetku podle dekretu prezidenta republiky. Ústavní soud pak přiznal obecním soudům oprávnění posuzovat zákon o konfiskaci pouze v rámci řízení o restitučních nárocích. Nutno však říci, že i určité vady vzniklé v konfiskačním řízení sami o sobě nemohou účinky konfiskace zpochybnit, neboť právním titulem přechodu vlastnického práva nebyl samotný správní akt, nýbrž to byl již dekret samotný. Za této situace, kde není zřejmé, zda byl skutečně konfiskován majetek Řádu německých rytířů, resp. žalobkyně, či zda se v té době na tento majetek hledělo jako na majetek třetí říše, tedy majetek německý, či majetek německých organizací, nelze než uzavřít, že ještě v letech 1945-1948 měl předchůdce žalobkyně možnost domáhat se ochrany u soudu a mohl se tedy domáhat ochrany svého vlastnického práva tak, jak mu to umožňovaly přijaté zákony. Vzhledem k uplynutí doby, která od konfiskačních řízení uplynula již nelze tak, jak říká Ústavní soud poskytovat ochranu tvrzenému vlastnickému právu a jak uvádí Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS – st. 21/05: „Řád minulosti nemůže být postaven před soud v řádu přítomnosti, jenž je již poučen dalšími zkušenostmi, z těchto zkušeností čerpá a nové jevy pohlíží a hodnotí je s časovým odstupem.“ Lze tedy uzavřít, že stát se rozhodl upravit zmírnění některých majetkových krivd zákonem č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými

společnostmi a o změně některých zákonů. V § 1 uvádí, že upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženským společenstvem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu, a to v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990. Již z tohoto vymezení v zákonné úpravě je zřejmé, že stát nechtěl zmírňovat majetkové křivdy, které se staly před rozhodným obdobím, ale pouze ty, které byly spáchány komunistickým režimem od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990. Toto je přímo vyjádřeno v § 8 odst. 1 písm. h), které vylučuje vydání věci konfiskované na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 či 108/1945. Pokud u žalobkyně došlo k nějakým křivdám, pak tyto se nestaly v období komunistického režimu, tedy v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 a vydání věci vylučuje přímo § 8 odst. 1 písm. h), který vylučuje vydání věcí konfiskovaných podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 a č. 108/1945 Sb.

44. Pokud jde o nemovitosti zapsané v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Vrbno, zapsané v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Bruntál – vnitřní město, zapsané v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Bruntál – Krnovské předměstí a zapsané v knihovní vložce č. xxx pozemkové knihy pro k. ú. Bruntál – Krnovské předměstí, tak se jednalo se o majetek třetích osob dle zápisů v pozemkových knihách a žalobkyně nebyla ani původní vlastníci těchto pozemků (tím byl „Das Hoch und Deutschmeistertum des deutschen Ritterordens“).
45. Soud dále při svém rozhodnutí zohlednil námitku vydržení předmětných nemovitostí, k nimž žalovaný 2) nabyt vlastnické právo rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 26. 6. 2001 č. j. 16.669/2001-14 o přechodu nemovitostí do vlastnictví krajů dle zákona č. 157/2000 Sb.
46. K otázce posouzení přechodu vlastnického práva ze státu na kraj v řízení dle § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. je dle názoru soudu možno využít myšlenkových postulátů obsažených v judikatuře Nejvyššího soudu řešící přechod vlastnického práva ze státu na obec, neboť se jedná o samosprávné územní celky – subjekty veřejného práva nadané vlastní právní subjektivitou, jež vznikly (obnovily) po roce 1990. Proto má soud za to, že pro potřeby rozhodnutí v této věci lze využít myšlenkové postuláty a právní závěry např. z usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 407/2018 ze dne 3. 4. 2018: „Splňovala-li obec podmínky pro přechod majetku podle § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. ke dni 24. 5. 1991, kdy tento předpis nabyt účinnosti, přešel dotčený majetek na obec ex lege, přičemž dodatečné zakotvení zákazu dispozic s předmětnými nemovitostmi v zákoně č. 229/1991 Sb. (účinném od 24. 6. 1991) ani uplatnění restitučních nároků podle posléze přijatého zákona č. 428/2012 Sb. nemohly retroaktivně způsobit jeho opětovné odnětí a zpětný přechod na stát (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4946/2015, uveřejněný pod č. 34/2017 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1247/2017, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. 28 Cdo 3200/2016). Omezení nakládání s věcmi příslušejícími původně církvím a náboženským společenstvem nebránilo takovým změnám v osobě vlastníka, jež se neprotivily smyslu majetkového vyrovnání s církvemi. Přechodem majetku na obec v režimu zákona č. 172/1991 Sb. (nehledě na to, zda k němu došlo předtím nebo poté, co nabyt účinnosti zákon o půdě) nebylo nikterak ohroženo zachování majetkového základu pro budoucí vypořádání s církvemi, jelikož majetek, jenž takto přešel na obec, nepozbýval svého statusu historického vlastnictví církví, a další právní dispozice s ním tedy zůstávaly limitovány § 29 zákona o půdě, přičemž bylo výsostným právem zákonodárce rozhodnout, zda onen nezmenšený majetkový substrát umožní využít k naturálnímu uspokojení restitučních nároků církví tím, že obec coby veřejnoprávní korporace zařadí mezi povinné osoby, či nikoli. Skutečnost, že při přijímání zákona č. 428/2012 Sb. bylo vposledku zvoleno řešení obce do výčtu povinných osob obsaženého v § 4 tohoto zákona nezahrnující, nemohla zpětně delegitimizovat zvláštními právními předpisy uskutečněné a z hlediska šetření zájmu církví na

restituci jejich historického majetku neproblematické přechody majetku ze státu na obce (viz rozsudek sp. zn. 28 Cdo 4946/2015, citovaný výše, rozsudek sp. zn. 28 Cdo 5217/2015, citovaný výše, či usnesení sp. zn. 28 Cdo 3200/2016, citované výše, jakož i náleží pléna Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/07, publikovaný pod č. 132/2010 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, a náleží pléna Ústavního ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 10/13, publikovaný pod č. 96/2013 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu). Odvolací soud se od výše citované rozhodovací praxe dovolacího ani Ústavního soudu nijak neodchýlil, zabýval-li se v souladu se stávající judikaturou, řešící podmínky přechodu vlastnického práva státu na obce ve smyslu § 1 zákona č. 172/1991 Sb., jejíž závěry jsou zcela přenositelné i do sporů o nárocích dle zákona č. 428/2012 Sb. (vždyť odpověď na otázku, zda nemovitosti z majetku státu přešly ex lege do vlastnictví obcí, jest nepochybně nutno hledat pouze v tehdy platných a účinných předpisech a jejich ustáleném judikатурním výkladu), tím, zda předmětné nemovité věci skutečně ze zákona přešly k 24. 6. 1991 na žalovanou obec, máje na paměti, že k přechodu věcí z vlastnictví státu do vlastnictví obcí bylo třeba nejen existence vlastnického práva státu a formální existence práva hospodaření svědčícího národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce, ale též momentu faktického, totiž aby obce s danými věcmi ke dni účinnosti zákona také reálně hospodařily, tedy realizovaly práva a povinnosti, které na ně přešly z národního výboru, a to včetně držby věcí a nakládání s věcmi v souladu s právními předpisy upravujícími právo hospodaření, či možnosti uvedené věci pronajmout (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. 28 Cdo 902/2015, jakož i rozhodnutí v něm odkazovaná).“

47. Z výše uvedených závěrů rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR dovedl soud, že přechod vlastnického práva k předmětným nemovitostem na žalovaného 2) rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 26. 6. 2001 č. j. 16.669/2001-14 v souladu se zákonem č. 157/2000 Sb. se neprotiví smyslu majetkového vyrovnání s církvemi, neboť bylo výsostným právem zákonodárce rozhodnout, zda kraje, coby veřejnoprávní korporace zařadí v ustanovení § 4 zákona č. 428/2012 Sb. mezi povinné osoby, či nikoliv. Z výše uvedeného soud dovozuje účinné a s právem souladné nabytí vlastnického práva žalovaného 2) a tedy další argument pro zamítnutí žaloby žalobkyně.
48. Pokud jde o posuzování dobré víry nabyvatele – žalovaného č. 2 soud vycházel z právních a myšlenkových postulátů obsažených např. v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2166/10, kdy je vždy při nalézání práva nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na konkrétních skutkových zjištěních s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní posuzované věci. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení. Dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 4684/12: „Dochází-li ke střetu principu ochrany dobré víry nového nabyvatele a principu ochrany vlastnického práva původního vlastníka, je nutno najít praktickou konkordanci mezi oběma těmito principy tak, aby zůstalo zachováno maximum z obou, a není-li to možné, pak tak, aby výsledek byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti (náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 165/11 ze dne 11. 5. 2011, N 88/61 SbNU 359). V materiálním právním státu nelze apriori, bez pečlivého zhodnocení konkrétních okolností případu, odeprít ochranu osobě, která učinila určitý právní úkon s důvěrou v určitý skutkový stav, potvrzený údaji z veřejné, státem vedené evidence. Shodně viz náleží Ústavního soudu I. ÚS 3314/11. Soud při nalézání práva měl v patrnosti obecnou maximu, aby při volbě metod zmírnění křivd nezpůsobil křivdy nové, a to i na straně třetích osob.
49. Soud dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č. 31 Cdo 1168/2013 z 12. 11. 2014. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud uvádí, že jestliže někdo nabytí nemovitost od nevlastníka v dobré víře opírající se o zápis v katastru nemovitostí, označující převodce za vlastníka, nestal se za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. vlastníkem této nemovitosti, ale jejím oprávněným držitelem. Dle judikatury Ústavního soudu I. ÚS 2166/10 Ústavní soud uvádí, že podstatou uplatňování veřejné moci v

demokratickém právním státu je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktu veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci. Toto rozhodnutí lze vztáhnout na daný případ, neboť ústřední správní orgán svým rozhodnutím ze dne 26. 6. 2001 převedl jednostranně na žalovaného 2) vlastnictví k předmětným nemovitostem, tedy se jednalo o správní akt (žalobkyní tvrzeného) nedobrověrného vlastníka. Soud dále poukazuje na skutečnost, že právní institut dobré víry je třeba vnímat společně s dalším soukromoprávním institutem, a to vydržením ve smyslu ustanovení § 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného ke dni zápisu vlastnického práva žalovaného do katastru nemovitostí, při zohlednění délky vydržecí doby pro nemovitost, tj. 10 let. Jestliže právní řád disponuje normami definovanými právními prostředky, je třeba z právní úpravy de lege lata vycházet, a proto soud ve své argumentaci akcentuje judikaturu k dané problematice řešenou Nejvyšším soudem, a nikoli argumentaci Ústavního soudu, který právní úpravy de lege lata nahrazuje svým výkladem, byť ve snaze o nalezení širšího rozměru spravedlnosti. Opuštěním tohoto principu by dle názoru soudu došlo k uzavření kruhu při volbě metod zmírnění křivd, a působení křivd nových, tak jako narušení fundamentálního právního principu, a to principu právní jistoty, kdy okresní soud shodně s Nejvyšším soudem podotýká, že Ústavní soud ani v nálezu sp. zn. I. ÚS 2219/2012, sp. zn. IV. ÚS 402/15 ani v následujících nálezech nevytěsnil rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 12. 11. 2014 sp. zn. 31 Cdo 1168/2013, ale ani pozdější judikaturu, např. rozsudky ze dne 11. 2. 2015 sp. zn. 30 Cdo 4577/2014, ze dne 25. 3. 2015 sp. zn. 30 Cdo 5357/2014 nebo ze dne 20. 5. 2015 sp. zn. 30 Cdo 206/2015. Z výše uvedeného soud dovozuje i vydržení vlastnického práva žalovaného 2) ke dni 26. 6. 2011 a tedy další argument v řadě pro zamítnutí žaloby žalobkyně.

50. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že žalovaní měli ve věci úplný úspěch, když žaloba žalobkyně byla v celém rozsahu zamítnuta.
51. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, pak žalovaný 1) byl ve sporu úspěšný a ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. by mu příslušeno právo na náhradu nákladů řízení. Soud podle § 150 o. s. ř. shledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které žalovanému 1) náhradu nákladů řízení zcela nepřiznal, o čemž soud účastníky před svým rozhodnutím v rámci jednání soudu dne 1. 8. 2018 informoval a dal účastníkům procesní prostor k jejich vyjádření ve smyslu právních závěrů usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Cdo 1210/2017 ze dne 9. 8. 2017. Důvody hodné zvláštního zřetele pak soud spatřuje v okolnostech daného případu, kdy žalobkyně se domáhala navrácení historického majetku církve vůči státu a soud v tomto směru přihlížel i k okolnostem případu, když se jedná o restituční řízení dle § 18 zákona č. 428/2012 Sb., v němž je stanovena povinnost oprávněné osobě - žalobkyni určit jednoho za jednoho ze žalovaných stát, dále soud zohlednil skutečnosti vyplývající z provedeného dokazování ohledně způsobu nabytí vlastnictví státu k předmětným nemovitostem (faktickou okupací majetku žalobkyně státem a způsobením majetkové křivdy státem před datem 25. 2. 1948). Soud také zohlednil, že nepřiznání náhrady nákladů řízení státu nevznikne státu taková majetková újma, aby byly ohroženy jeho majetkové poměry.
52. O náhradě nákladů řízení žalovanému 2) rozhodl soud podle § 151 odst. 1 a 3 o. s. ř., a dále dle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy žalovaný 2) byl ve sporu zcela úspěšný. Soud přiznal žalovanému 2) dle ustanovení § 2 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případě podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a exekučního řádu, paušální náhradu nákladů řízení za šest úkonů, a to za podání ve věci samé ze dne 25. 1. 2016, ze dne 17. 5. 2016, vyjádření žalovaného 2) k návrhu žalobkyně na přerušování řízení ze dne 23. 5. 2016, vyjádření žalovaného 2) k návrhu žalobkyně na delegaci ze dne 9. 12. 2016 a vyjádření žalovaného 2) ze dne 18. 6. 2018, účast u jednání soudu dne 1. 8. 2018 ve výši 6 × 300 Kč. Soud dále přiznal žalovanému 2) za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. Škoda Octavia, registrační značky 7T4 1831 činí při průměrné spotřebě dle předloženého

technického průkazu 7,2 l na 100 km benzínu Natural v ceně 30,50 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 4,00 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 138 km z Ostravy do Bruntálu a zpět (jedna cesta: 28. října 2771/117, Ostrava – Bruntál, Partyzánská 1453/11, trvá 1 hodinu 9 minut při vzdálenosti 69 km dle info www.mapy.cz) k jednání soudu dne 1. 8. 2018 částku 856 Kč. Celkové náklady řízení žalovaného 2) ve výši 2.656 Kč je žalobkyně povinna uhradit žalovanému 2) ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí dle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, ve dvojím vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu toto rozhodnutí ukládá, může se oprávněný domáhat podaným návrhem u soudu výkonu tohoto rozhodnutí.

Bruntál 1. srpna 2018

Mgr. Vladimír Koutný v. r.
samosoudce